

Dos atzucacs a evitar

JORDI FONT

AVUI, 1.08.10

Dues extrapolacions de signe invers tracten de sortir-se amb la seva. D'una banda, la dels qui treuen ferro a la sentència del Tribunal Constitucional perquè podia ser pitjor, tot ignorant que comporta la fixació a la baixa del pacte constituent del 1978. D'altra banda, l'extrapolació dels qui, després d'"enquadrar", amb els seus eslògans de part, la manifestació unitària del 10-J, afirmen ara que "el poble ha parlat" i que ha disposat un nou horitzó independentista. Ni una cosa ni l'altra. Es tracta de dues fabulacions i de dos atzucacs a evitar.

1. El llarg procés de l'Estatut ha registrat la dura ofensiva involucionista del nacionalisme espanyol, la seva frontal oposició a les interpretacions que el pacte constituent de 1978 havia deixat obertes, cosa que ha determinat la fixació d'un model estatal de sostre baix, en el qual les nacions que inclou només hi caben ajupides: un Estat de matriu castellana, uninacional, unicultural i unilingüístic, que només permet el desenvolupament de Catalunya en el seu estricte clos i encara amb limitacions, sense que l'Estat central hagi d'expressar-la, sense que hagi d'identificar-se amb la seva llengua i la seva cultura, sense que esdevingui el mecanisme segur i eficaç per a la realització de les seves potencialitats globals. Això ha impactat en la línia de flotació del federalisme català, dels qui hem sostingut que l'estat que la nació catalana necessitava podia ser l'Estat espanyol, entès com un estat plurinacional, pluricultural i plurilingüístic; que aquesta era la perspectiva implícita del pacte constituent de 1978, en reconèixer expressament l'existència de "nacionalitats" i no tan sols de "regions". L'Estatut

tractava d'obrir aquest camí. I la resposta de la dreta espanyola ha sigut el linxament i el crit de guerra "*España se rompe*", una arma de destrucció massiva que ha terroritzat l'esquerra fins a paralyzar-la. El resultat no pot eludir-se amb lectures *pacificadores*: continua pendent –i amb el camí sembrat de sal– la quadratura de l'Espanya de les "nacionalitats", una dimensió essencial del pacte constituent de 1978, el repte autèntic, la prova del nou de la viabilitat futura d'Espanya.

2. Sense necessitat d'esperar les eleccions de la tardor, les enquestes d'opinió (GESOP) ja han desfet el miratge independentista d'alguns: solució federal, malgrat tot, 47%; solució continuista, 28,7%, i solució independentista, 16,2%. També han establert que hi ha una immensa majoria de ciutadans (70%) que se senten catalans i espanyols, en una o altra proporció, cosa que posa de manifest l'escissió personal que la solució independentista els comportaria. Cal afegir-hi la reflexió que planteja la declaració D'on venim, on som, on anem de la plataforma Nou Cicle (diari en línia L'Hora), referida a la provocació del nacionalisme espanyol envers Catalunya, que té com a finalitat radicalitzar el catalanisme, de manera que deixi al descobert la meitat de la societat catalana, per poder-hi assajar la radicalització de signe invers i, amb ella, la desitjada polarització social entre catalanisme i espanyolisme, cosa que li permetria fer forat i avançar en el seu secular disseny assimilador.

Davant d'aquest intent, manté tota la vigència el lema *Som i serem un sol poble*. El catalanisme ha de continuar posant-lo al frontispici, cercant les estratègies nacionals que garanteixin, en primeríssim lloc, la unitat civil del nostre poble. Pot haver-hi nació sense estat, propi o compartit, Catalunya n'és la demostració, però no hi ha nació sense poble, sense consens bàsic i renovat de la ciutadania. El camí del federalisme

plurinacional no serà un camí de roses, però és el camí que ens convé com a nació amb un poble a mig pastar.